

FILE COPY ONLY
DO NOT REMOVE

Gays & Dolls

ככה ככה ג'ונסון	Nicely-Nicely Johnson
בני דרומה	Benny Southstreet
טשרלי	Rusty Charlie
שרה	Sarah Brown
דבורה	Arvide Abernathy
סמי הסוס	Harry the Horse
סגן ברניגן	Lt. Brannigan
נתן דטרויט	Nathan Detroit
אבו תור	Ange the Ox
<hr/>	
אדליד	Adelaid
ענן מסטרסון	Sky Masterson
פדרו דורל	Joey Biltmore
מימי	Mimi
גנרל קרטרייט	General Cartwright
קיסר	Big Jule
חזה	Agatha)
קלווין	Calvin (Mission Band
מרשה	Martha (

ככה-ככה: הסוס הכי טוב

קוראים לו מזל-טוב,
ואני בטוח שהסוס יכול
לצעד ראשון,
הסוס ינצח,
אז בטח הסוס יכול
יכול יכול
לצעד ראשון,
הסוס ינצח,
אז בטח הסוס יכול
יכול יכול.

הסוס הכי טוב

קוראים לו מזל-טוב,
ואני בטוח שהסוס יכול
לצעד ראשון.
הסוס ינצח,
אז בטח הסוס יכול
לצעד ראשון,
הסוס הכי טוב
קוראים לו מזל-טוב,
ואני בטוח שהסוס יכול
לצעד ראשון.
הסוס ינצח,
אז בטח הסוס יכול
יכול יכול.
מזל טוב.

בני: הסוס שבשבילי

קוראים לו שמחתי
ואני בטוח שהסוס יכול
לצעד ראשון,
הסוס ינצח,
אז בטח הסוס יכול
לצעד ראשון.
הסוס שבשבילי
קוראים לו שמחתי,

אנשי התזמורת: שובו נא למוטב
למוטב, למוטב
את השטן עזבו עכשו
שובו נא למוטב.

(השכור נכנס, ואחריו התיירים)
שרה (לשכור): חלב יותר טעים מייך
(נכנסים המתאגרף ומנהלו)

אנשי התזמורת: שובו נא למוטב,
למוטב, למוטב.

את הקלפים דקו עכשו,
שובו נא למוטב.

תמצאו בתנ"ך
דברי אמת ותקוה.

(בנות הדיסקוטק נכנסות)

שרה (לבנות): עליכם יצר הטוב ישפיע.

אנשי התזמורת: שובו נא למוטב,
למוטב, למוטב.
התפללו לאל עכשו
שובו נא למוטב.

שרה: אחי, אחיותי, הספרים הקדושים מלמדים שאנחנו נתנגד לשטן.
אם נעשה כך, הוא יכרח ממנו.

(ככה, בני וטשרלי עוברים.)

וזוהי הסבה שאני נמצאת כאן. בעיר השטן - (שתי הנערות יוצאות
בצחוק) ברחוב השטן, להלחם נגדו. שמעו, משחקים! (לבני, ככה,
וטשרלי). עם הקוביות הקלפים והסוסים שלכם! חשבו על עוונותיכם!
(היא רואה שהיא לא מצליחה, ולפעמים היא מפקפקת כאשר מישהו יוצא.)
הסכנה גדולה בשבילכם. ולא סכנת כדורים או פצצות -
(התיירים יוצאים) אלא ענש יותר חמור. חזרו בחשובה עכשו!
(מתאגרף ומנהלו יוצאים.)

ככה: שלום, סגן ברניגן! אדון דרומה, הנה בא סגן ברניגן מהמטרה
העירונית של ניו-יורק.

בני: נעים מאד.

ברניגן: אחס יודעים איפה נתן דטרויט?

בני: איזה נתן דטרויט?

(ברניגן מקפל את העתון בכעס, ומדבר ישר אליהם.)

ברניגן: אני מתכוון לנתן דטרויט המנהל משחק קוביה בעיר, ובורח
למקום אחר בכל לילה.

ככה: למה אתה שואל אדון ברניגן?

ברניגן: אני שואל אתכם כי אני יודע שהוא הבוס שלכם. אתם משיגים
משחקים בשבילי.

ככה: אנחנו?

ברניגן: בטח!

ככה: באמת?

ברניגן: תמסור לו ממני: אני יודע שהוא מחפש עוד מקום לשחק. אבל

הפעם הזאת אף אחד לא יעזור לו, כי הם יודעים שברניגן

מסוכן!

(ברניגן מתכוונן לצאת. נתן נכנס, ולא רואה אותו.)

ככה: שלום, נתן!

נתן: ידידי, יש לי צרות. כל אחד מפחד מברניגן הטפס, ואני לא יכול-

ברניגן: מה הבעיה, מר דטרויט?

נתן (כאילו הוא חולה): או! שלום, סגן. אתה וודאי מבין שלא התכוונתי

אליך. יש המון טפשים בשם ברניגן.

ברניגן: דטרויט, רק עכשיו דברתי עם הידידים שלך בקשר למשחק שלך.

נראה לי שקשה לך למצא מקום לשחק.

נתן: אני מבין שאתה מוכרח למלא את תפקידך במטרה. (ברניגן יוצא בכעס.)

בני: השגת מקום?

נתן: למה הוא מפריע לי כל הזמן? מה אני - רוצח? אני סתם מנהל משחק

קוביה, ומקבל קצת שכר בעד זה. וזוהי עברה?

בני: נתן, השגת מקום?

ככה: מצאת מקום לשחק?

נתן: מצאתי מקום? מצאתי (טרקסטי) כן, מצאתי מקום. מחר נשחק בתאטרון

רדיו-סיטי!

בני: מה אמרו הסדרנים?

כולם: ואלף דולר אין לנו?
משחקים: או, אפשר לסמוך על נתן, נתן, נתן, נתן דיטרויט.
בשבילכם יסדר בשמחה משחק,
לצרות מהשוטרים הוא תמיד יצחק.
כי אפשר לסמוך על נתן,
הוא יודע איפה אפשר
לכולנו להפגש לשחק עם הקוביות.
יש הרבה שרוצים לשחק, לשחק,
יש הרבה שרוצים לשחק.
כדאי לנתן להשיג מקום בשבילנו.
ככה, בני, נתן: אבל הדולרים שצריכים באמת אין לנו.

משחקים: אפשר לסמוך על נתן, נתן, נתן, נתן דיטרויט,
אם משעמם לך עכשו,
כדאי לך לרוץ מהר ישר אליו,
כי אפשר לסמוך על נתן,
הוא יודע איפה אפשר
לכולנו להפגש לשחק עם הקוביות.
איפה, איפה המשחק?

ככה, בני, נתן: אי אפשר להיות בלי קוביות.
כולם: וכולנו נפגש לשחק עם הקוביות.
(המשחקים מתחילים לצאת)

נתן (צועק אחריהם): רבותי, אל תדאגו. נשחק עוד פעם בקרוב, ידידי
יודיעו לכם איפה נפגש.

אבותור: בסדר, נתן. אבל אתה יודע מי עוד בעיר? ענן מסטרסון!
נתן: ענן מסטרסון! הרי הוא יותר עשיר מכולם!

בני: אפילו מהיווני?
נתן: בטח! לכן קוראים לו ענן! כי הוא מתערב עד העננים. פעם
הוא התערב על חמשת אלפים בעד יתוש. ופעם אחרת היה חולה,
ולא רצה רפואה מפני שהוא כבר התערב שהטמפרטורה שלו תהיה
מאה וארבע.

ככה: ומה קרה?

נתן: היא עלתה למאה ושש. איזה ברנש!

ככה: אולי הוא ילווה לך אלף דולר.

נתן: לא ענן. הוא לא מלווה כסף, מתערב רק על כסף אז אולי אתערב
אתו על אלף דולר.

אדלייד: אה, נתן, לא היה עליך לקנות משהו.

נתן: אז בסדר. לא קניתי. אני מצטער.

אדלייד: אין דבר, אני אוהבת כאשר אתה שוכח לתת לי מתנות. אני מרגישה

כאילו אנחנו נשואים.

נתן: אבל אל תדאגי, חכי, ויהיה לי כסף, ויהיה לך כל מה שאת רוצה.

אדלייד: נתן יקירי. באמת לא חשוב. ובלבד שלא תשחק בקוביה.

נתן: בקוביה! איזה שגעון! (נכנסים ככה ובני.)

בני: הי! אלף ומאתיים עוגות שוקולד ואלף וחמש מאות עוגות גבינה.

נתן: יותר גבינה משוקולוד! פנטסטי.

אדלייד: נתן! מה זה?

נתן: שום דבר, מתק. (נכנס סמי הסוס)

סמי: הלו! יש לך הודעות?

נתן: עוד לא, סמי, אני אודיע לך.

סמי: בסדר דטרויט. (הוא יוצא)

אדלייד: מה מתרחש כאן?

נתן: אשתו יולדת.

אדלייד: אז למה הוא שואל אותך?

נתן: הוא מבלבל - היא אשתו הראשונה. תראי, אדלייד, אני מחכה למישהו,

ונדמה לי שאת רעבה -

אדלייד: נתן, אולי אתה לא רוצה שאשאר כאן?

נתן: לא, לא. אני רק דואג שהסנדוויץ' שלך לא יהי טרי. ידידי

(הוא רואה שענן בא) - בבקשה ללוות את אדלייד למסעדה. (אליה) את לא

מרגישה כל כך טוב, ואת צריכה לעבור את הרחוב, וקר היום -

אדלייד (ככה ככה ובני מושכים אותה ליציאה). נתן, אתה שומר עלי כל

כלכך! כמה שאני אוהבת אותך! שלום!

(נתן מחכה לבדו לענן. ענן נכנס.)

נתן: הי, מסטרסון. נעים מאד, ענן!

ענן: נתן! מה נשמע!

נתן: מה שלומך, ענן? אתה נראה מצויין!

ענן: אני מרגיש מצויין, נתן. הייתי שבועים בנוואדה. נוף יפה, מזג

אוויר בריא, וזכתי בחמישים אלף דולר במשחקי קלפים.

נתן: חמישים אלף! אתה נשאר בניו יורק הרבה זמן?

ענן: לא. אני סס להוואנה מחר.

נתן: הוואנה?

ענן: כן, יש הרבה מה לעשות שם. רוצה לבוא אתי?

אני מתערב על אלף דולר שאתה לא יודע איזה צבע העניבה שלך.

(פני נתן לבנים.) ובכן?

נתן (עצוב): אני לא רוצה להתערב. (ענן מסיר את ידו. נתן מביט על

העניבה ברוגז.) כחול, איזה צבע מבחיל! (בני וככה

נכנסים.)

בני: נתן, ליונינו את אדלייד למסעדה.

נתן: לא להפריע לי. (הוא דוחף את בני. בני נופל.)

ככה: שלום, ענן! מה שלומך?

ענן: טוב תודה ושלומכם?

בני: לא רע.

ככה: ככה-ככה. אדלייד רוצה שאתה תפגש אתה אחרי המחזה ושלא תאחר.

נתן: בסדר, מתק. סליחה - בסדר.

ענן: בסדר, מתק. הוא מדבר כמו-בעלה. נתן, אין לך כבר ברירה.

אדלייד היא בחורה שלא תוכל להפטר ממנה בקלות.

נתן: אני לא רוצה להפטר ממה, אני אוהב אותה. אילו לא הייתה לי

חתיכה - מי הייתה צועקת עלי? אני צריך אותה.

ענן: נתן, אינני מתנגד לחתיכות. טוב שתהיה לברנש חתיכה כאשר הוא

רוצה, אבל לא קשה למצוא אחרות.

נתן: לא כמו אדלייד.

ענן: נתן, כולן דומות.

נתן: לא נכון.

ענן: האמן לי, נתן.

נתן: אז למה אין לך חתיכה? למה אתה נוסע להוונה לבדך?

ענן: אני אוהב לנסוע בלי צרות, אבל לו רציתי לנסוע עם חתיכה,

היו רבות מוכנות.

נתן: לא חתיכות מקסימות כמו אדלייד.

ענן: כל חתיכה. רק תגיד לי איזו ואני אקח אותה אתי!

נתן: אתה רוצה להתערב? אלף דולר, אני אבחר את החתיכה ואתה תסע

אתה להוונה מחר?

ענן: נתערב!

(נכנסים אנשי הכנסיה ושרים. שרה עומדת בראש השורה.)

נתן: אני בוחר בה.

ענן: (נוגע באזנו): זו! מיץ תפוחים!

דבורה: סליחה?

ענן: אני יודע שהשעה הטובה ביותר למצוא חוטאים היא בין חצות
ובין עלות השחר. כדאי לכם לערוך אספרה במשך כל הלילה בכדי לגרש
את השטן ולחזור בתשובה.

דבורה: עיצה טובה! תודה, אחינו מסטרסון!

ענן: על לא דבר.

דבורה (שותה קפה): קפה כל כך טעים. אני לא מבינה למה קפה איננו
אסור. (היא יוצאת. שרה יושבת על יד המכתבה.)

ענן: דבורה היא בחורה נחמדה. היא - אה - שומרת עליך?

שרה: אנחנו שומרות אחת על השניה.

~~ענן: אה. ובמקרה שאחת מכן נוסעת למקום כלשהו השניה נוסעת גם כן?~~

שרה: כן, בוודאי.

ענן: בוודאי.

שרה (נותנת לו ספר): הנה ספר בשבילך. זה יביא לך נחמה.

ענן: תודה.

שרה: אנחנו מתאספים להתפלל בחוצות ביום חמישי. אני בטוחה שתרצה
לבוא.

ענן: וודאי. שרה, אולי את חושבת שאין רשות לדבר בצורה כזו, אבל

אני רוצה לומר שזה נפלא שחתיכה, סליחה, בחורה יפה כמוך רוצה

לעזור לאחרים. את תמיד כאן - את לא רוצה אף פעם לנסוע למקום

אחר?

שרה: אולי פעם אסע לאפריקה.

ענן: זה קצת רחוק, אבל ישנם הרבה מקומות מקסימים הקרובים לניו יורק,

אם טסים באוירון. אולי פעם טסת באוירון?

שרה: לא.

ענן: נהדר לטוס באוירון.

שרה: הנה עוד ספר עבורך. (נותנת לו.)

ענן: תודה רבה. אבל אני צריך בעזרה ישר ממך. לבי מלא חטא.

שרה: תראה אותי באספה ביום חמישי.

ענן: אני זקוק לעזרה פרטית. אולי נאכל ארוחת-ערב ביחד?

שרה: אני לא חושבת, מר מסטרסון.

ענן: תסלחי לי, חסדך השפיע עלי. (הוא מסתכל על כל החדר.) הי,

זה לא נכון.

שרה: מה לא נכון?

שרה: איפה?

ענן: קפה קובנה בהוונה.

שרה: קפה קובנה, הוונה?

ענן: איפה את רוצה לאכול? במלך-הפלאפל?

שרה: אבל הוונה?

ענן: למה לא? באוירון אפשר להגיע לשם בחמש שעות ולחזור באותו לילה והאוכל הוא פנטסטי.

שרה: עכשו אני מבינה שצדקת כאשר דברת על עוונותיך.

ענן: אני מבין שאת באמת עובדת רק את ה', למרות שאת חתיכה יפה כל כך.

שרה: נא להסתלק.

~~ענן: מה זה? את רוצה שתוטאים יבואו, אבל רק אם הם לא גברים. את~~

~~שונאת גברים!~~

~~שרה: אני לא שונאת אף אחד.~~

~~ענן: חוץ ממני. טוב לדעת שאת שונאת רק אותי ולא את כל הגברים בעולם. טוב לדעת שאולי יהיה גבר שימצא חן בעיני גברת שרה.~~

~~אבל איזה גבר?~~

~~שרה: לא משנה. ורק שלא יתערב.~~

~~ענן: לא מעניין אותי מה אין לו אלא רק מה יש לו.~~

~~שרה: אל תדאג, אני אכיר אותו.~~

~~הוא יהיה בחור פנטסטי,~~

~~וחזק כמו שמשון,~~

~~אך גם ברנש נבון,~~

~~ואלי בכבוד הוא ידבר.~~

~~ענן: את חושבת שהוא יהיה כמו רומיאו,~~

~~כמו ששיקספיר פעם תאר.~~

~~שרה: כן.~~

~~והוא יבוא אלי בקרוב;~~

~~ענן: (מדבר) את כבר יודעת את הכל.~~

~~שרה(מדברת): נכון.~~

~~ענן: אפילו איזו סיגריה הוא מעשן, נכון?~~

~~שרה: אני יודעת את הכל.~~

~~(שרה) אותו אני וודאי אכיר,~~

~~כי הוא - בשבילי.~~

~~אדע - שהוא בא לאהוב,~~

~~והוא לא יעזוב אותי.~~

ענן: אני אבוא שנית. אולי תרצי להכות את הצד השני. (הוא יוצא.)

שרה זורקת את הערובה לפח.)

שרה: כי הוא שלי.

אדע שהוא בא לאהוב

והוא לא יעזב אותי.

אחכה שיבוא, אחכה לו,

כי אדע שזו אהבה.

תמונה ג'

(נתן עומד על יד הטלפון. אנחנו שומעים את קולו של פדרו דורל בטלפון.)

נתן: הלו... הלו, חנות דורל? תן לי לדבר עם פדרו דורל.

פדרו: מי מדבר?

נתן: נתן דטרויט.

פדרו: מדבר פדרו. מה אתה רוצה?

נתן: פדרו, צלצלתי לדבר בקשר ל... אתה יודע למה אני מתכוון.

פדרו: למה?

נתן (בלחש): משחק הקוביה.

פדרו: מה?

נתן (קצת יותר בקול): משחק הקוביה.

פדרו: חכה רגע, הנה בא קונה.

נתן: מהר כבר (שומעים רעש בטלפון.)

פדרו: זה עולה שמונה דולר... עכשו, מה אמרת, נתן?

נתן (בקול): משחק הקוביה.

פדרו: אל תדבר ככה בטלפון. מישהו עלול לשמוע.

נתן (בלחש): תסלח לי. המשחק עם הקוביות. תראה, פדרו, אתה מסכים

שנשחק בחנותך מחר בלילה?

פדרו: אם תשלם לי אלף דולר.

נתן: מחר.

פדרו: אז צלצל עוד פעם מחר.

נתן: תשמע, פדרו. אם תדבר ככה, אנחנו נשחק במקום אחר.

פדרו: אז שחקו במקום אחר.

נתן (צועק): אי אפשר! (יותר בשקט) פדרו, אני מבטיח שאשלם. אני לא

אשקר לך, נכון?

אדלייד: בלעדך.

בחורות: בלעדך, נמאס לי לעבוד.

אדלייד: כי אותך אני אוהבת,

אותך אני אוהבת

בחורות: דודל אודל דודל אודל אודל דודל אודל אודל או

דודל אודל אודל דודל אודל אודל דודל אודל אודל או

אדלייד ובחורות: יש לי עצי פרות,

עצי פרות וגן מלא עגבניות,

אדלייד: מלא עגבניות ועבודה קשה מאד,

עבודה קשה מאד אך נמאס לי לעבוד

בלעדך.

אדלייד ובחורות: בלעדך.

אדלייד: בלעדך.

בחורות: בלעדך, נמאס לי לעבוד.

אדלייד: כי אותך אני אוהבת,

אותך אני אוהבת.

אדלייד: דודל אודל אודל

דודל אודל אודל

דודל אודל אודל או.

שלום. דודל אודל אודל, דודל אודל אודל, דודל אודל אודל, או.

(הבחורות ואדלייד יוצאות. מלצר נכנס ומגיש קפה לנתן. מלצר שני נכנס

עם מטאטא ומנקה את הרצפה. כמה אנשים יוצאים. קצתם שכורים.)

נתן(שר לעצמו): יש לי צאן ובקר...

(מדבר) דורל הארוך.

(אדלייד נכנסת עם קופסה. על הקופסה כתוב "שמלות חתונה." יש לה

גם ספר. נתן קם וזורק חירס. הוא מחבק אותה.)

אדלייד: שלום נתן.

נתן: שלום מתק.

אדלייד: מה שלומך חביבי?

נתן: בסדר. מה את מחזיקה?

אדלייד: ספר.

נתן: תמיד את קוראת ספרים!

אדלייד: נתן, זה באמת מעניין, הרופא נתן לי אותו כאשר הלכתי אליו

כי הגרוך כאב.

נתן: ואיפה נתן הקטן עכשו?
אדלייד: הוא לומד בבית ספר רחוק מפה. כתבתי לאמא שהוא נצח במשחק
כדור רגל לפני שבוע.

נתן: חבל שלא התערבתי.
אדלייד: אבל, נתן, לא גמרתי.
נתן(שוחק לרגע): אל תספרי לי שיש לו אחות!
אדלייד: הרבה שנים, נתן. אמא אוהבת משפחות גדולות.
נתן(מכסה את אזנו): תגידי לי רק את המספר.
אדלייד: (קשה לה לדבר) חמישה.

נתן: נראה שאמך אוהבת חיים קשים.
אדלייד: אבל אם סוף סוף נתחתך לא אחיה שקרנית כל חיי.
נתן: אדלייד, איך את יכולה לעשות משהו כזה? לאמא שלך?
אדלייד: אתה לא מכיר את אמי!

נתן: אבל בקרוב אכיר אותה. מה אגיד לה בקשר לחמשת הילדים? ששמת
אותם בקרקס? מה נעשה?
אדלייד: נתחתך.

נתן: אבל אי אפשר לקפוץ כל כך מהר. אנחנו עוד לא מוכנים.
אדלייד: אני מוכנה, נתן. אתה יודע מה יש לי בקופסה? אתה יודע?
נתן(קורא): "שמלות תחונה". אין לי מושג.
אדלייד: צעיה. קניתי לפני שלש שנים, ולא הראיתי לך, מפני שהדבר
יביא מזל רע. אתה רוצה לראות?
נתן: זה יביא מזל רע.
אדלייד: אז אתה רואה, מתק, יש לי צעיה. אנחנו רק צריכים רשיון
ובדיקת דם.

נתן: מה?
אדלייד: בדיקת דם, זה חוק.
נתן: איזו עיר! לא נותנים לי לשחק בקוביה ועכשו הם רוצים את דמי.
אדלייד: נתן, לא. תשחק שוב בקוביה?
נתן: איך את יכולה לחשוב דבר כזה! למה את חושבת שאני לא משחק?
מפני שאני אוהב אותך, ואני רוצה ששנינו נהיה שמחים ביחד.
(מימי נכנסת)

מימי: מישהו ראה עגיל? (מחפשת על הרצפה)
אדלייד: (מחפשת במהירות ולא שמה לב) אני לא חושבת כך.
מימי: (רואה את נתן) אתה! צפיתי לפגישה עם מקס מחר והוא בטל אותה

חכייתי ואהבתי וצפיתי לחתונה.
אך אני לא כל כך טפשה ואוכל ללמוד
אלא שכואב הגרון, הראש והלב.

תמונה ה'

(ברחוב קרוב לבראדווי, נכנסת תזמרת הכנסיה, מנגנים. אחד נושא את
השלט שראינו בכנסיה, אבל נראה ש"משלי" נמחק, וכתוב "ישעיהו".
ענן בא אחריהם. שרה, בראותה את ענן נראית נרגזת. ככה נכנס. הוא מעונין
במה שקורה, ומסתכל אחריהם. בני נכנס. אנשי התזמורת יוצאים, וככה
עדין מביט אחריהם.)

בני: היי, ככה, על מה אתה מסתכל?

ככה: (בטוב לב) היה עליך לראות איך שענן הולך אחרי שרה והיא לא
איכפת לה בכלל.

בני: יופי! היא לא תיסע להוונה!

ככה: הוונה! היא אפילו לא חסע אתו לברוקלין! איפה נתן? למה הוא
לא מודיע שיהיה משחק?

בני: אני לא יודע. אולי הוא מנסה להשלים עם אדלייד. היא שוב ברוגז
אתו.

ככה: בחיי, אדלייד זו! בגללה הוא שם לב לתפקידו.

בני: כן, חבל שאדם פקח כמו נתן באמת אוהב את הבחורה שלו.

ככה: בני, זו לא אשמתי ועלינו לא לכעס עליו, מפני שזה קורה להמון
ברנשים. תראה:

מה מתרחש בעולם - מה מתרחש בעולם?

ברנשים ישרים שוכחים את הכל,

את החברה, הכסף העמיד,

וזה בגלל חתיכה כל פעם.

זה מתרחש בעולם.

בני: מה כתוב בעתון - מה כתוב בעתון? (מראה את העתון לענן)

שגריר לנשיא נעלם,

ולמחרת מצאו אותו עם חתיכה במלון,

זה כתוב בעתון. (שם את העתון בכיסו)

חמונה ו'

(מחוץ לכנסיה. אנשי התזמרת נכנסים, מנגנים ללא התלהבות. שרה מסתכלת לראות אם ענן כבר הגיע.)

שרה: בסדר, הוא לא הגיע.

דבורה: למה לא שמת לב אליו?

חווה: כן, הוא בא לכל אספות הרחוב שלנו היום. אולי הוא כן מעוניין בתפלה.

שרה: אולי.

חווה: דברי יפה הבקר, שרה.

שרה: לא, אף אחד לא מאזין. למה התנדבתי לעבוד בכנסיה? נו, נאכל

ארוחת-צהרים. (כולם יוצאים חוץ מדבורה ושרה.)

ורציתי לשנות את כל בראדווי. רציתי שכל המשחקים יבואו לכנסיה

בשמחה. (היא רואה את הערובה של ענן בסל, מרימה וזורקת שנית

בכעס. הגנרל נכנסת.)

שרה: גנרל קרטיית!

גנרל: בקר טוב, שרה, דבורה.

שרה: לא ידענו שאת בניו יורק.

גנרל: הגעתי השכם בבקר. לקח כשעה למצוא אתכם. (חווה נכנסת לכנסיה.)

שרה: אני מצטערת. הלכנו לאסוף חוטאים הבקר.

חווה: בקר טוב, גנרל.

גנרל: בקר טוב. שרה, אני רוצה לדבר אתך.

שרה: בבקשה להכנס. תאכלי איתנו?

גנרל: לא, אין לי זמן. אני צריכה לבקר בהרבה מקומות. שרה, במשרד

הראשי החלטנו לסגור את הכנסיה הזאת.

שרה: לא!

דבורה: לסגור את הכנסיה!

שרה: אבל, גנרל, אולי מישהו אחר יצליח למרות שאני נכשלת.

גנרל: שרה, יש הרבה מקומות אחרים שבהם אנשים זקוקים לנו.

דבורה: אבל אנו מתחילים להצליח עכשו.

חווה: הודענו שמחר תהיה כאן אספה גדולה.

גנרל: הודעתם! אבל מי יופיע? (רגע של שקט. ענן נכנס.)

ענן: תסלחו לי, שמעתי על מה שאתם מדברים. גנרל, שמי ענן מסטרסון.

הייתי חוטא לפני זמן קצר.

גנרל: מה שלומך?

ככה: אוקי נתן. (נתן דוחף אותו מהבמה.)

סמי: איפה נשחק, דטרויט?

נתן: הי, סמי הסוס! מה שלומך? מה נשמע בברוקלין?

סמי: דטרויט, אם לא תשיג מקום לשחק, תגיד לנו ונלך למקום אחר.

נתן: אל תתרגז, סמי.

סמי: אני מקוה, דטרויט, שלא תבזבז את הזמן שלי, מפני שיש לי אורח

מפורסם. אולי שמעת עליו. (פונה אל איש גבוה וחזק.) תכיר את

קיסר משיקגו.

נתן: ומה שלומך קיסר? ברוכים הבאים לעירנו, מקום שבו המשטרה

עובדת קשה. אבל חכה ובקרוב נשחק. (קיסר עומד בשקט.)

סמי: מה אתה חושב, קיסר, נחכה או נלך?

קיסר: באתי לשחק בקוביה. נשחק בקוביה.

נתן: נוודאי.

סמי: נתן, אם לא נשחק הלילה קיסר יתרגז. וקיסר לא אוהב להתרגז.

חשאל את האנשים שהרגיזו אותו פעם. קשה למצוא אנשים כאלה מפני

שהם לא מסתובבים בעיר יותר. (הוא מלטף את קיסר ביד.)

קיסר, האמן לי: כשנתן דטרויט... נתן דטרויט... (מלטף את

קיסר בחזרה. הוא מדבר יותר לאט כשהוא מרגיש רובה מתחת

לחולצה הוא מסיר את ידו במהירות.) כאשר נתן דטרויט מסדר

משהו, תוכל לסמך עליו. (הוא מפסיק כשברניגן נכנס.)

ברניגן: הממם! אספה מעניינת. אבו תור, מקס, טשרלי, לואי הבלונדיני.

(איש איננו עונה.) אהה! סמי הסוס מברוקלין! (מגיע לקיסר.)

חטלח לי - אני לא זוכר את שמך אבל פניך מוכרים לי. מאיפה אתה?

(קיסר לועס סיגר.)

קיסר: איסט סיטרו באילינוי.

ברניגן: ומה אתה עושה שם?

קיסר: אני מדריך צופים.

ברניגן: חבל על הצופים. (מריח פרח. של אחד השחקנים.) ממם, יפה.

(רואה את כל הפרחים.) מה השמחה?

נתן: או, אמ, אה... .

בני: מסיבה.

ברניגן: באמת! איזו מסיבה?

(אדלייד נכנסת, מדברת אל הבחורות מחוץ לבמה.)

אדלייד: שלום בחורות. להתראות מחר.

נתן: אני אזמין מקום ואלבש מה שצריכים ללבוש לחתונה.
אדלייד: או, נתן, אני כל כך שמחה. אולי אשלח מברק לאמא אבל מה לומר?
נתן: תשלחי, אבל כתבי תאריך מלפני ארבע-עשרה שנה.
אדלייד: אני אחכה עד שיהיו לנו חמשת הילדים. הדבר לא יקח זמן רב.
(היא יוצאת)

סמי: נתן, באמת יש לך מזל. אתה לא מסכים קיסר?
קיסר: תגיד לי, כמה זמן אתה מכיר את החתיכה הזאת?
נתן: ארבע עשרה שנה.
קיסר: בא ונשחק בקוביה.
נתן: איך אפשר? הכסף עוד לא הגיע מענן.
בני: אולי לא יבוא בכלל. אולי הוא לקח את החתיכה להגונה.
נתן: איך זה אפשרי? לקחת את שרה להגונה!

(שומעים מוסיקה. נכנסים אנשי התזמרת, חוץ משרה. נתן כמעט מתעלף.)

תמונה ח'

(בהגונה בדיסקוטק, מוסיקה, רקדנים. ענן נכנס עם שרה. היא מסתכלת ובורחת. ענן רודף אחריה. זוג נכנס, רוקדים. אחריהם על גלגלים באה במה קטנה עם שולחן ושני כסאות. זהו מלון "נשיונל". מלצר מלווה את ענן ושרה אל השולחן. המלצר נותן לשרה תפריט.)
שרה: אני רוצה סנדוויץ. (המלצר, הזוג, וענן מתפלאים. כולם יוצאים על הבמה הקטנה. שרה נכנסת עם מפה. היא מביטה במפה ואחר כך במצבה.)
שרה: אה, אל סנטו קריסטו, הכנסיה שהיא כמעט העתיקה ביותר בקובה.
בוא נלך.

ענן: לאן?

שרה: למצוא את העתיקה ביותר. (ענן הולך אחריה עיף.) פה נקבר קולומבוס.
ענן: אבל הוא יכול לשכב. (הם מתישבים בקפה קטן.)
מה את רוצה לשחות?

שרה: קקאו בבקשה.

ענן (מראה למלצר שתי אצבעות) דולצ' דלד' (המלצר מביין ומביא.)

שרה: טעים, איך קוראים לזה?

ענן: דולצ' י דלד'.

שרה: דולצ' דלצ'. מה יש בו חוץ מחלב?

ענן: סוכר, ומשהו נוסף לשפוי את הטעם.

שרה: ואיך קוראים לזה?

ענן: בכרדי.

לעזאזל עם יצר הטוב!
בשמחה השתניתי מהר.
על ניו יורק אין צורך לחשוב,
והכל בגללך חבר.
איך אני מרגישה?
איך אני מרגישה כל הלילה?
אהבה אליך זה מה שאני מרגישה,
כי אתה שונה מכל האחרים,
ואוהב אותך לאורך ימים.
(היא מרשה לו לחבק אותה.)

שרה: כל כך יפה בהווננה. בא נשאר כאן כמה ימים.
ענן: (לאחר רגע) לא, אנחנו צריכים לטוס חזרה לניו יורק.

שרה: אבל אני לא רוצה לשוב לניו יורק.

ענן: חבל, אני מחזיר אותך לניו יורק!

שרה: אתה לא ג'נטלמן.

שרה: לא כדאי לך להיות אתי. אני לא טוב בשבילך. (היא מתבקח

אותו, אבל הוא דוחף אותה.) את יודעת למה הבאתי אותך להווננה?

התערבתי עם מישהו! לכן באתי לכנסיה. התערבתי עם מישהו.

שרה: וודאי. כך בחורה יכולה יכולה להכיר איש כמוך.

ענן: (מרגיש אותה למרות שאיננה רוצה) באי נלך!

שרה: לא, לא.

ענן: אני חושב על מה שטוב עבורך.

שרה: אתה מדבר כמו מסיונר. (חשך. אנו שומעים אורווק.)

תמונה י'

(מחוץ לכנסיה בשעה ארבע בבקר. שרה נכנסת בלי מעילה וכובעה.)

היא שקועה במחשבות. ענן נכנס אחריה, גם הוא שקוע במחשבות. גם

הוא ללא כובע.)

שרה: חודה שלויח אותי הביתה. התנהגתי כמו שוגעת.

ענן: לא. היית בסדר.

(אדלייד נכנסת, בידיה כלי מטבח רבים שקבלה מחברותיה במסיבה.)

ארבע בחורות נכנסות אחריה עם מתנות נוספות עבורה. הן מזמזמות

שיר חתונה.)

אדלייד: בחיי, אני לא יודעת איך אוכל להגיע הביתה עם כל המתנות

הנהדרות האלו. (רואה את ענן.) שלום, ענן!

ענן: מה שלומך אדלייד?

ענן: עובדיה.

שרה: עובדיה, מה זה?

ענן: עובדיה מסטרסון. זה שמי עד עכשו לא ספרתי לאף אחד.

לא התאהבתי עד עכשו,

אך בחורה כמוך

אני תמיד אוהב.

לא התאהבתי בחיי,

לא התכוונתי ש-

אשנה את כל דרכי.

אך את כל כך יפה ונעימה,

היום לבי מבולבל

אני משוגע מאהבה

אני מקוה שכך את מרגישה,

באמת לא התאהבתי עד עכשו.

שרה: לא התאהבתי עד עכשו

אך איש חביב כמוך

אני תמיד אוהב

לא התאהבתי בחיי,

לא התכוונתי ש-

אשנה את כל דרכי,

אבל היום מצאתי אהבה

ואיך לי אף מושג

איך השמחה קרתה.

עכשו ספרתי איך אני מרגישה.

ענן: אני מקווה שכך את מרגישה.

ביחד: באמת לא התאהבתי עד עכשו.

(הם מתנשקים. דבורה נכנסת עם התוף שלה. כל אנשי התזמורת נכנסים.)

כולם עייפים מפני שכל הלילה חפשו חוטאים שירצו לחזור בתשובה.)

שרה: סבתא: חשבתי שאת ישנה.

דבורה: שלום, שרה, מתק. בקר טוב, אחינו מסטרסון.

ענן: בקר טוב.

דבורה: עשינו כעצתך. הסתובבנו בעיר כל הלילה. דיברנו עם הרבה

חוטאים. איפה היית, שרה?

שרה: בקובה.

אדלייד: נתן לי שמלה וטבעת יפה,

מתנות מקסימות בעולם.

נעליים ותיק - כובע, גם חולצה

ושמחתי - אהבתי אותם.

אך אתמל בדירתו

התחיל להסיר את כולם.

במהירות ברחתי משם.

הסתלק,

חברי.

עמך

עכשו גמרתי,

את המתנות

אני לא רוצה,

אני רק רוצה

מתנות של אהבה.

חשבתי שכל המתנות ממך

ניתנו מפני אהבה.

מה שאתה רוצה מבחורה,

אף פעם אני לא אתן.

את המתנות

אני לא רוצה,

אותם נתן וודאי ל-

בחורה אחרת

כולך: הסתלק,

חברי.

עמך

עכשו גמרתי. (הקשיב נא!)

את המתנות

אני לא רוצה,

אני רק רוצה

מתנות של אהבה.

חשבתי שכל המתנות ממך

ניתנו מפני אהבה,

מה שאתה רוצה מבחורה

אף פעם אני לא אתן. (איך!)

אדלייד: אבל הוא הבטיח לי שהוא ישתנה.
ענן: תמיד שינויים! למה כאשר חתיכה תופסת ברנש שהיא אוהבת היא

תמיד רוצה שהוא ישתנה?

אדלייד: אבל מה אתכסם? למה אתם לא רוצים להתחתן כמו אנשים אחרים
ולחיות כמו זוגות רגילים? לגור בבית עם - עם ילדים ומשכנתא.

ענן: (עצוב) לא אדלייד.

אדלייד: לא?

ענן: ברנשים כמו נתן דטרויט ו-ענן מסטרסון - חיים כאלה אינם
בשבילנו. כאשר חתיכות אוהבות אותנו הדבר לא טוב. (הוא קם ושם
דולר על השולחן לשלם בעד הסקוטש) הדבר לא טוב. להוראות עוד
כמה חדשים.

אדלייד: לאן אתה הולך?

ענן: אני לא יודע. לאס וויגאס, אולי. יש לי כבר כרטיס-טיסה.

אדלייד: תראה את נתן לפני שתעזוב?

ענן: אולי.

אדלייד: תגיד לו שאני לא רוצה לדבר איתו אף פעם. תגיד לו שיצלצל
אלי לכאן. (מתעטשת)

ענן: תראי, למה את לא מחפשת ברנש אחר?

אדלייד: אני לא יכולה. אני אוהבת את נתן. כאשר זה יקרה לך, תביין.
ענן: כן (הוא יוצא).

אדלייד: מקור הבעיה נמצא בראשה

בגלל יותר מדי דמעות

וזה מה שקורה לי.

כי לבקשתו עניתי "אמן, אמן."

כאשר הוא בקש שבעוד זמן מה

אנו נתחתן

התכוונתי לחתונה,

ומה קורה?

כואב לי הגרון והלב.

חכימי ואהבתי וציפיתי לחתונה.

אך אני לא כל כך טפשה ואוכל ללמוד,

אך כואב לי הגרון והלב.

תמונה ב'

(ברחוב, בכניסה לתעלת הביוב. שרה נכנסת במהירות. דבורה באה אחריה.)

חיים ארוכים
ודעת ותבונה תמיד
אך יותר חשוב משכל,
הלוואי שתמצאי
חיים של אהבה.
הוא יופיע
ביום בהיר,
וביחד תמצאו חיי שמחה.

(מנשקת אותה על הפנים. ענן וככה נכנסים.)

ענן: ערב טוב, שרה. מה נשמע אחות דבורה? הלילה יש לכם אסיפה, נכון?

דבורה: אני מקווה. הגנרל באה. והיא מצפה אמ...

ענן: הגנרל חתכה קשה, נכון?

דבורה: לא יבואו הרבה אנשים. אולי אף אחד לא יבוא.

שרה: אני לא חושבת שאדון מסטרסון מעוניין בצרות שלנו, סבתא. נו, עלינו למהר.

ענן: שרה, שכחת משהו, אבל מפני שאני הבטחתי, אני לא שוכח.

הבטחתי שיבואו שנים-עשר חוטאים.

שרה: תודה, אדון מסטרסון, אבל מוטב שתשכח.

ענן: אני מוכרח לקים הבטחה.

שרה: אדון מסטרסון, אתמל הכנסיה היתה מלאה בידידיך, נשכח את הכל,

בבקשה. (היא יוצאת.)

דבורה: אם לא תקיים את ערובתך, אני אספר לכל אחד בעיר שאי אפשר לסמוך

עליך. (היא יוצאת.)

ענן: ככה, איפה המשחק?

ככה: צריכים ללכת עוד עשר דקות.

ענן: באיזה כוון?

ככה: בכוון זה. (הוא יורד לתוך החור.)

תמונה ג'

(בתעלת הביוב. רקוד הקוביות. אחרי הריקוד כולם מתכוננים לצאת.)

קיסר: חכו רגע. לאן אתם הולכים? אני באתי לשחק בקוביה.

משחק: נמאס לנו לשחק.

משחק אחר: בא, נלך הביתה.

נתן: תבין, קיסר, הבחורים קצת עייפים. הם כבר שחקו בקוביה זמן רב.

עשרים וארבע שעות. (כולם מסכימים.)

נתן: לא, לא (קורא) "אני מבטיח לך אלף דולר." ובמקום חתימה כתוב רק "X"! איך ייתכן שאתה יכול לכתוב "אלף" אבל אינך יכול לחתום את שמך?

קיסר: בבית הספר, חוץ משיעורי מתמטיקה הפסדתי את הכל.
נתן: הנה! תוכל ללמוד באוניברסיטה עם הכסף הזה.
קיסר: אני מתערב אל אלף ולשנוי המזל, אזרוק את הקוביות שלי.

נתן: הקוביות שלך!

קיסר: נעשו באפן מיוחד בשבילי, בשיקגו.

נתן: קיסר, אסור לשחק עם קוביות משיקגו במשחק בניו יורק.
בני: יש חוקים של אתיקה.

סמי: איפה כתוב?

נתן: מותר לי לראות את הקוביות האלו? (כולם מסתכלים) אבל אין נקודות על הקוביות האלו.

קיסר: הן מביאות לי מזל טוב. ככה ואני יכול לזכור איפה היו הנקודות לפני שנמחקו.

נתן: התכוונת לזרוק קוביות בלי נקודות ולזכור איפה היו?

קיסר(ברגז): למה לא?

נתן(מפחד): אין לי מושג למה לא.

קיסר(זורק): שנים ואחד: שלוש.

נתן: עדיין יש לי תקוה.

קיסר: (מתכוונן לזרוק) שלש, שלש. אני מבקש שלש.

נתן: אני מבקש שתפל על הראש.

קיסר(זורק): הה! (מביט על הקוביות) שלש! נצחתי!

נתן: שלש?

קיסר: כן, שנים ואחד.

נתן: איזה השנים ואיזה האחד?

קיסר: לא משנה. עכשיו אלפיים, שים אלפיים באמצע.

נתן: (מביט בשעון) או, כמעט שכחתי! אני מתחזק הלילה! אדלייד מחכה.

(מתחיל לצאת. קיסר עוצר אותו.)

קיסר: נו, אלפיים.

נתן: אולי תחן לאחרים להשתתף?

כלם: לא!

קיסר: אחרי שאגמר אתך! אלפיים! (נתן שט כסף באמצע בלי רצון. קיסר

זורק את הקוביות).

קיסר: הה! שבע! נצחתי!

קיסר: אנחנו לא מדברים. אנחנו משחקים.

ענן: אני מבקש רק רגע מכס.

קיסר: אנחנו משחקים.

ענן: בקשר לכנסית הגאולה.

קיסר: מי האדם הזה?

סמי: סיפרתי לך. הוא נסע להוונה עם החתיכה מהכנסיה.

קיסר: אה, אני מבין. חזור לחתיכה ולתפילה. אתה מבזבז את זמננו.

ענן: אולי תתערב איתי?

קיסר: באיזה התערבות?

ענן: האם אני ימיני או שמאלי?

קיסר: אני יודע?

ענן: אתן לך רמז (מכה את קיסר בידו הימנית. קיסר נופל קם לאט ומחפש

את הרובה. ענן מוצא ראשון וזורק לנתן.)

סמי: הו!

נתן: (נותן לבני) בבקשה להחזיר את הרובה הזה ל"סירס רובק"

ענן: שמעו, ידידי, מתפללים הלילה בחצות בכנסית הגאולה, ברחוב

ארבעים ותשע, מספר ארבע מאות ותשע. הבטחתי שיופיעו חוטאים.

ואני בטוח שיש כאן כמה חוטאים, לא?

סמי? אני לא רוצה לבזבז את הערב בתפילה.

ענן: אל תעשו בשבילי. עשו בשבילכם. האויר בכנסיה יותר בריא מכאן.

ואולי כדאי לכם ללמד קצת בקשר לחיים אחרים.

סמי: אתה קורא את התנ"ך יותר מדי.

ענן: אז מה? אולי התנ"ך לא כל כך מעיץ כמו ההודעות של מרוצי הסוסים

אבל דבריו יותר נכונים. (כולם מתביישים אבל לא עונים.) ניסיתי.

להתראות נתן.

נתן: אוקי, ענן. בקשר להוונה, אני מצטער שאין לי כסף לשלם לך.

ענן: אינך צריך לשלם לי. (נותן לנתן כסף) נצחת.

נתן: חשבתי שהיא נסעה להוונה.

ענן: חשבת לא נכון. (מתחיל לעלות על הסולם.)

נתן: נו, קיסר קום ונשחק. עכשו יש לי כסף. אבל נשחק עם הקוביות שלי.

סמי: קיסר לא ישחק. עם הקוביות האלו, הוא לא יוכל אפילו לפדות את נשמתו.

ענן (בסולט): מה אמרת?

סמי (בכעס): אמרתי שעם הקוביות האלו, הוא לא יוכל אפילו לפדות את נשמתו.

ענן: אבל אולי אני אוכל לפדות את הנשמה שלו, ושליך ושליו - (מדבר אל כל

אחד).

מזל יש צורך בך,
אשיר שבחים ואתפלל הללויה,
מזל יש צורך בך.
התחלתי את חיי אומלל,
אך המצב התחלף מהר
כי מעבר לרחוב נמצא קסינו
ושם פגשתי חבר.
זכיתי לכסף כל פעם
בגלל ידידי המפורסם,
אשיר שבחים ואתפלל הללויה,
מזל תופיע, מזל תופיע, מזל תופיע אלי.

האחרים: מזל, תופיע אלי,
מזל תופיע אלי.

מזל, אני מתפלל שתופיע,
מזל תופיע אלי.

ענן: מזל, יש צורך בך,
האחרים: מזל יש צורך בך,
ענן: מזל יש צורך בך,
האחרים: מזל יש צורך בך,
ענן: אשיר שבחים ואתפלל הללויה.
האחרים: מזל, תופיע, תופיע, תופיע אלי.
ענן: מזל יש צורך בך.

בגלל מזל מצאתי עשר.

אני אדון בלי צרות.

אך במשחק הזה נשמות תלויות,

בלי מזל הכל יופסד.

האחרים: נו, כבר, זרק כבר, נו כבר, זרק כבר,
נו כבר, זרק כבר, נו כבר.

ענן: זכיתי לכסף כל פעם.

האחרים: בגלל ידידי המפורסם,

ענן: אשיר שבחים ואתפלל הללויה.

האחרים: תשחק כבר, תשחק כבר.

ענן: מזל תופיע.

האחרים: מזל תופיע.

ענן: מזל תופיע.

האחרים: מזל תופיע.

אדלייד: התכוונתי להודיע לה בחורף שהתקדמת.
נתן (קורא): "אני מבינה שאתה צריך לעבוד קשה בכדי לפרנס את משפחתך -
את אדלייד וחמשת הילדים והתינוק שיבוא בקרוב."
אדלייד: אמא בקשה ממני שנבקר אותה והיה עלי למצוא סבה למה אנחנו
לא יכולים לבוא.

נתן: ואיך היא חושבת שאפרנס ששה ילדים במשכורת שנותנים בחנות כל-בו?
(קורא לעצמו. קורא את סוף המכתב בקול.) "איזה יופי שהתחתנת
עם אדלייד. אני יועצת שהיא שמחה עמך." לא טוב שהיא מאמינה בכל
השקר הזה.

אדלייד: אז נסדר את הכל. השעה עוד לא חצות. נברח עכשו ונתחתן.
נתן: בסדר, אדלייד (הם מתחבקים (בני וככה נכנסים) לא, אני לא יכול.
אדלייד: למה לא?

בני: בא, נתן. לא לאחר.

ככה: בא, מהר! (בני וככה יוצאים)

אדלייד: נתן, למה אנחנו לא יכולים לברוח עכשו?
נתן: מפני ש- מפני שאני צריך ללכת להתפלל.
אדלייד: נתן. איזה שקרן אתה!

נתן: אבל זאת האמת. (אדלייד קורעת את המכתב וזורקת על הרצפה. נתן מרים
אתהגירות.)

אדלייד: נשבעת לי

שאהבת אותי,

האמנתי לשקר שלך.

נשקת אותי

ואמרת שלום,

וברחת לחברה עוד פעם,

וציפיתי לחתונה

נתן: אדלייד, אדלייד

אדלייד: ורציתי חיי שמחה,

נתן: אדלייד

אדלייד: איך לי יוחר תקוה.

נתן: הפסיקי כבר

וקנאי בי, קנאי בי,

אני אוהב

אותך.

קחי לך רובה

וירי בי, ירי בי

אדלייד: לך לא משנה,
תלך לשחק,
נמאס לי לשבת ולך לחכות.
כי חכיתי לך כבר יותר מדי זמן
ועכשו בינינו אין כלום.
וצפיתי לחתונה,
נתן: אדלייד, אדלייד.
אדלייד: ורציתי חיי שמחה,
אין לי עוד תקוה.
נתן: קנאי בי, קנאי בי,
אפילו אם כן,
אוהב אותך.

חמונה ה'

(בתוך הכנסיה. שרה, דבורה, תוה וקלווין מחכים על יד השולחן. הגנרל עומדת ומחכה.)
גנרל: השעה עשר אחרי חצות. האם אין איש בא? (לא עונים.) שרה, הם לא יופיעו.
דבורה: אולי השעון ממהר.
שרה: גנרל, אני מסה בכל יום, אני מדברת אל המון אנשים, אבל הם לא שומעים. אולי - (הקוביוסטוסים נכנסים.)
דבורה: ברוכים הבאים. (ענן נכנס)
ענן: כולם נמצאים? איפה נתן דטרויט? (נתן נכנס)
נתן: הגעתי.
ענן: הנה לך, שרה. שנים עשר חוטאים ויותר.
דבורה: שבו, אחי. (הם מפקפקים.)
ענן: שבו, כולכם! (יושבים)
דבורה: ברוכים הבאים לכנסית הגאולה. (אחד האנשים מקים רעש חזק)
ענן: רק רגע. אתם נמצאים בכנסיה. לא בגן חיות ואני רוצה שתתנהגו כראוי. אני צריך לנסוע מערבה הלילה אבל נתן ישמור שכלכם תהיו בסדר ואם לא תתנהגו בנימוס הלילה, תשמעו ממני. (הוא יוצא)
גנרל: איזה גבר פנטסטי! (שורה שותקת.)
נתן(קס): זכרו מה הוא אמר. (לדבורה): אחות דבורה, המשחק שלך (יושב)

שרה(בקול נמוך): חודה.
סמי: עוד לא גמרתי את עדותי. חטאי הוא שרציתי לזכות באלף דולר במקום
לבוא לכאן ואני עדיין רוצה. (מתישב)

גנרל: מישהו אחר?

(ברניגן נכנס במהירות בחשבו שהם משחקים. נתן מזהיר אותו שיעמוד
בשקט ומסיר את הכובע של ברניגן.)

נתן(בהתחסדות): עכשו נשמע עדות מ-(חושב) אחינו ככה-ככה ג'ונסון.

קיסר: קום, חמור.

(ככה קם לאט)

ככה: הממ. היה קצת מוזר. כמו בחלום. כן חלום.

גנרל: ספר לנו.

ככה: חלום חלמתי אתמל בלילה,

ובחלום הגעתי למרום.

חכיתי שם בשערי השמים,

אבל לא נתנו לי להכנס.

אמרו לי אסור, אסור להכנס.

ככה והאחרים: אמרו לי אסור, אסור להכנס.

ככה: רק אם תחזור בתשובה

תינתן לך רשות כניסה.

אסור, אסור, אסור.

ככה והאחרים: אסור להכנס.

ככה: קוביוסטוסים לא נמצאים למעלה,

חסרי תשובה יורדים למטה

אז יש בררה,

למעלה או למטה.

אך הכל תלוי בתשובה,

אמרו אלי אסור, אסור להכנס,

אמרו אלי אסור, אסור להכנס.

רק אם תחזור בתשובה,

תינתן לך רשות כניסה.

אסור

האחרים: אמרו אלי אסור, אסור

אמרו אלי אסור

א-סור א-סור.

כולם: הללויה! (הגנרל נותנת לכל אחד ספר שירים)
גנרל: עכשו נשיר שיר מספר מאתיים ארבעים וארבע "שובו למוטב."
כולם: שובו נא למוטב,
למוטב, למוטב.
את השטן עזבו עכשו
שובו נא למוטב.
(שרה יוצאת.)

תמונה ו'

(לילה. רחוב קרוב לברודוויי. אנו רואים שתי חבילות עיתונים שעליהם אפשר לשבת. אדלייד נכנסת, עצובה. יושבת על חבילה ומתעטשת. אדם נכנס ומביט עליה בצפיה.)

אדלייד: הסתלק! (הוא יוצא. אדלייד שרה בשקט. שרה נכנסת, יושבת על החבילה השניה, לא רואה את אדלייד. היא שרה בשקט)

שרה: עכשו ספרתי אדלייד: כי הוא מדבר רק שטויות על חתונות
איך אני מריגשה מעריך את חרותו מאד, מאד
באמת לא התאהבתי אך אני לא כל כך טפשה ואוכל ללמוד
עד עכשו רק כואב לי הגרון והלב.

אדלייד (רואה את שרה אבל לא מעוניינת) שלום.
שרה (לא מכירה אותה): ערב טוב.

אדלייד: אני אדלייד, הארוסה המפורסמת.
שרה: או, נכון. ומתי את תחתני?
אדלייד: כשיבוא המשיח.
שרה: אני מצטערת.

אדלייד: אינני אפילו קרובה לחופה. (לעצמה) מה אגיד לאמא?

שרה: אני בטוחה שאמך תבין. תגידי לה רק שאינכם מאורסים עוד.

אדלייד: לא, היא מתבלבל. אולי אגיד לה שנתן מת, ואסדר את הכל כדי שלא אצטרך לשקר.

שרה: את לא צריכה לשנוא אותו, אדלייד. אם תסלחי לו, לא יכאב לך כמו שכתוב בתנ"ך, בספר ישעיהו - ישעיהו (מכאיב לה לדבר) -
ישעיהו -

אדלייד: יש לך חבר בשם ישעיהו?

שרה (בוכה): ישעיהו היה נביא לפני הרבה שנים.

אדלייד: לא בוכים בגלל נביא שחי לפני הרבה שנים. יש לך צרות, את יודעת, כשראיתי אותך עם ענן מסטרסון לפני כמה לילות - (שרה

אדלייד: מפני שהוא לא נתן לך
שרה: אפילו ערובה.
אדלייד: כי הוא מכבד יותר משחקים
שרה: משחקים
אדלייד: אבל-
שרה: אבל מה?
אדלייד: אשת איש טוב להיות,
בעלת משפחה.
הוא יתן לך כבוד
וגם אהבה.
שתייהן: אשת איש טוב להיות,
טוב להיות נשואה,
אדלייד: אשת איש טוב להיות,
זה מצב רצוי.

שרה: אשת איש טוב להיות, אדלייד (אחריה) אשת איש טוב להיות
אפילו אם הוא משחק אפילו אם הוא משחק
משחקי קוביות משחקי קוביות
כדאי לך להתחתן. כדאי לך להתחתן.
שתייהן: אשת איש טוב להיות,
טוב להיות נשואה.
שרה: אשת איש טוב להיות,
זה מצב רצוי.

אדלייד: כי אפשר להשפיע עליו רק אם
הוא מתחתן אתך בכנסיה.

שרה: ואחר כך
אדלייד: אל תתני לו
שרה: לשחק
אדלייד: עם
שרה: החברה! אדלייד: לעולם!
שתייהן: כי אשת איש טוב להיות,
טוב להיות נשואה,
אשת איש טוב להיות,
זה מצב רצוי.

שרה: אחרי שנתיים בערך,
הוא יהיה לך בעל טוב
וגם אבא

נתן: שכחתי להשיג מקום לחתונה.

אדלייד: או, נתן!

ככה: אולי בחנות דורל?

(אנשי הכנסיה נכנסים, אפילו ענן. הוא לבוש כמוהם ושר "שובו למוטב"

אתם. הוא מנגל בתוף ודבורה מנגנת בצלצלים.)

ענן: אחי, אחיותי! חייכם הם כמו משחק קוביה והשטן לא משחק בכבוד.

נתן: אחי מסטרטון?

ענן: כן אחי דטרויט?

נתן: מותר לנו להתחתן בכנסייה שלכם, אדלייד ואני?

(ענן מביט לשרה. היא מביטה לקלוויין)

קלוויין: אני ערכת את חתונת ענן ושרה. בשמחה אעשה את זה בשבילכם.

ענן: מזל טוב, נתן! אני מתערב שתהיה שמח מאד.

שרה: עובדיה רוצה לאמר -

נתן: עובדיה?

שרה: הוא אומר מזל טוב, ואני אומרת אותו דבר.

אדלייד: תודה רבה. אני יודעת שנהיה שמחים. נגור מחוץ לעיר במשק,

ונתן יהיה עמי בכל לילה. (נתן מתעטש.)

כולם: כשלב־נש -נדמה היום לחלום,

בלי ספק הוא אוהב חתיכה.

ואם הברנש קונה פויחים - בשלושה דולרים,

אותם לא קנה בשביל ידידים.

אם בחור עומד

וגשם יורד,

בוודאי מחכה להתיכה.

תבכו, תצחקו, אבל וודאי אתם תכינו

שמשפיעה עלו חתיכה.